

Fem frågor till en

BARNBOKSFÖRFATTARE

Pija Lindenbaum har skrivit och illustrerat en rad böcker för barn. Här svarar hon på några frågor som Ikaros ställt om vad som motiverar hennes författarskap och vilka frågor man ställs inför när man skriver för barn.

Är du bekant med forskning i barnlitteratur eller barnpsykologi, och har du någon teori om hur "barn fungerar"?

Jag är inte på något sätt akademiskt utbildad på de områdena. De teorier som ibland har applicerats på mina böcker, har kommit som överraskningar för mig. Många gånger har jag fått mig ett gott skratt. Men jag uppskattar också att man tagit mina böcker på allvar. Mina berättelser bygger helt på egna upplevelser. Eller känslor som jag vill förmedla. Det finns ingen pedagogiskt avsikt. Jag vet inte om jag har någon vidare människokännedom. Jag försöker för fullt förstå mig själv!

Hur skiljer sig barn från vuxna? Och litteraturen för dem?

Litteraturen för barn förväntas vara nyttig eller pedagogisk. Något som vuxenlitteratur absolut inte behöver vara. Jag kan

få frågor om jag inte kan göra en bok om t.ex. handikappade barn, eller invandrabarn. En sån fråga skulle aldrig ställas till en vuxenförfattare. Ett sånt arbetssätt går inte att tillämpa om man utgår från sitt eget engagemang och sina egna känslor, för att göra historien sann.

Men en sak som jag tycker ska skilja barn och vuxenböcker åt är att barnboken ska ha ett lyckligt slut. Eller ett öppet slut. Men inte ett olyckligt. Något annat är inte möjligt för mig.

Är det något särskilt man är medveten om när man skriver för barn? Hur skriver man så att det blir både relevant och roligt?

Jag kan bara utgå från hur jag själv tänker. Någon annan kan göra på ett helt annat sätt, som blir bra.

Jag tänker inte så mycket på mina läsare. Och vad de ska tycka, eller kunna

förstå. Jag är helt upptagen med att försöka identifiera mig med mina "karaktärer". Om jag kan skildra världen genom en femåringens ögon, vilket ju egentligen är idiotiskt att tro att jag skulle kunna... men ändå, så kommer nog den femåringssnygaren att tycka det är ok. Samtidigt finns den vuxne läsare med, som har en femåring inom sig. Någonstans. Det gör ju den här formen av berättelse speciell. Det är en berättelse som berättas både för den vuxne och för barnet.

Är du rädd för att i misstag oroa eller förvirra barn genom dina böcker?

Det har jag aldrig tänkt på! Och det är jag inte heller rädd för.

Vad för böcker tyckte du själv om som barn?

Det var bilderna som gjorde det starkaste intrycket på mig. De är liksom inetsade i

mig. Ibland har jag förträngt vad böckerna egentligen handlade om. Som boken om den lilla björnen i den brinnande skogen. Jag älskade boken för björnens sorgsna blanka ögon och hans tassar med bandage. Att boken var en moralitet om att inte leka med eld fick jag se, när jag som vuxen hittade den på ett antikvariat. Den delen av historien måste ha varit totalt ointressant för mig som femåring.

Pija Lindenbaum är barnboksförfattare och illustratör